

El parany

written by Joan Fonollosa | 19 de desembre de 2018

L'il·lustre jurista i membre de la Sindicatura Electoral de les Primàries Antoni Fitó ens ha il·lustrat en un tuit amb aquests dos articles del Codi Penal espanyol:

Art. 503: Incurrirán en pena de prisión de dos a cuatro años:

1º Los que invadan violentamente o con intimidación el local donde esté constituido el Consejo de Ministros (...).

2º Los que coarten o por cualquier medio pongan obstáculos a la libertad del Gobierno reunido en Consejo (...).

Art. 504: Se impondrá la pena de prisión de tres a cinco años a los que empleen fuerza, violencia o intimidación para impedir a los miembros del Gobierno de la Nación asistir a sus respectivas reuniones.

Ho he deixat sense traduir per, d'una banda, no trair el text i d'altra, perquè la literatura jurídica espanyola té un regust que trobo intraduïble.

El cas és que aquesta era la peça que em faltava per completar el quadre. Ja semblava força evident que una reunió, el 21D i a Barcelona, del consell de ministres (ho sento, no em ve de gust posar-ho en majúscules) és una provocació, però ara ja em resulta d'una transparència diàfana. Deixeu-me que us posi les peces del trencaclosques, una per una, al costat de l'altra.

- El *gobierno* decideix reunir-se a Barcelona, després de 40 anys de no fer-ho, i ho fa casualment en el primer aniversari de les eleccions en què, una vegada més, els vam derrotar.
- Davant l'evident provocació, els ànims s'escalfen i comença a haver-hi tuits, xats i tota mena de missatges convocant a fer alguna cosa per protestar.

- Algunes d'aquestes "coses" tenen un caràcter clarament violent; no gaire després s'acaba descobrint que totes les d'aquesta mena (almenys totes les que jo conec) tenen l'origen, més o menys llunyà, en caus unionistes o, directament, vinculats als serveis espanyols més o menys secrets.
- Moltes de les propostes van en el sentit de bloquejar Barcelona i no deixar que els ministres arribin a reunir-se.
- Just en aquests moments s'anuncia que la reunió se celebrarà en un lloc expressament desaconsellat pels Mossos per raons de seguretat.
- Els Ciudadanos amb escó a la Ciutadella reclamen l'aplicació urgent d'un 155 *augmentado y corregido* amb un to gairebé de crit d'auxili.
- El to dels polítics madrilenys va pujant ràpidament i ara ja es parla fins i tot de barricades a Barcelona. Com que l'opinió pública a ponent del Cinca no té altra informació, s'ho creu i, lògicament, s'esvera.
- Tornen a enviar-nos uns quants milers de "piolins", degudament escalfats i entrenats ja des del primer d'octubre.
- I per acabar-ho d'adobar, el Govern presumptament efectiu, presoner de no sé quins pactes i/o falses promeses, demana "calma".
- Davant el perill que la situació es descontrolï, alguns benintencionats demanen que apliquem la dita castellana *el mejor desprecio es no hacer aprecio* i ignorar els ministres.
- Mentrestant, succeeixen fets com els de Terrassa i Girona, on els Mossos atonyinen manifestants

independentistes.

I ara que ja tenim tots els sumands, dos i dos són quatre: Girona i Terrassa no són altra cosa que dos assajos del que es vol que passi a Barcelona divendres: uns quants professionals infiltrats escalfen una dotzena de caps calents i ja tenim trencat el "mite" de l'independentisme pacífic. Barcelona es converteix en camp de batalla, dotzenes de ferits (entre ells, no ho dubteu, un munt de piolins, si més no oficialment) i, amb una mica de sort algun mort, que serà dels nostres però ens el penjaran. Tot plegat demostra que el Govern és incapaç de controlar la situació (la gent no li ha fet cas i/o els Mossos no s'han esmerçat a fons). A més, i aquí és on encaixa la cita de l'encapçalament, el codi penal és claríssim i permet enviar a la presó per uns quants anys dotzenes de persones enganxades *in fraganti* cometent els delictes prescrits.

De manera que, *con todo el dolor de mi corazón, 155 al canto*. L'autonomia a fer punyetes de manera indefinida i Europa respira tranquil·la. Pedro Sánchez ha resolt el problema. Com Franco el va resoldre el seu dia: no és definitiu, però han guanyat una altra generació. Bingo.

I què cal fer, doncs? No podem no fer res ni podem ajudar-los a derrotar-nos. Aquesta és la meva proposta:

La reunió s'ha de poder celebrar sense cap inconvenient. Però això no vol dir que no hi hagi manifestacions a tota la ciutat, escrupolosament pacífiques, com sempre, i amb especial atenció als provocadors i infiltrats, que n'hi haurà i molts. Però en cap cas aturar la comitiva oficial, tant a l'entrada com a la sortida.

La imatge més potent seria la de milers de manifestants enretirant-se per deixar passar el cotxe oficial corresponent, en silenci i girant-li l'esquena, per tornar-se a tancar i cridar a continuació.

Serem capaços de fer-ho? Estic convençut que sí.